

СВЕТОСЛАВ
МИНКОВ

ДЖУДЖЕТО
ТИН
ТИРИН

Художник Асен Грозев

ИЗДАТЕЛСТВО БЪЛГАРСКИ ХУДОЖНИК

НАШЕТО
ДЕТСТВО

През девет планини, през девет морета, през девет царства — в десетото. Това десето царство бе населено с кротки и работливи люде и се управляваше от цар.

И понеже царят се подписваше с името Морков Пети, самото царство се наричаше Моркования, а неговите жители — морковяни.

Цар Морков Пети беше стогодишен старец и сигурно щеше да живее още сто години, защото се хранеше само с кисело мляко и нито пушеше тютюн, нито пиеше спиртни напитки. Да, той се хранеше само с кисело мляко, а най-вкусния дивеч, най-сладките торти и най-хубавото вино раздаваше на народа. Такъв добър и шедър владетел беше цар Морков Пети и морковяните с право се смятаха за най-щастливите хора в света.

А сега внимавайте.

В царския палат наред с многобройните царски храненици живееше и джуджето Тинтирин — педя човек, лакът брада, както се казва в приказките. Неколцина моряци бяха донесли джуджето Тинтирин от един далечен остров и го бяха подарили на царя заедно с един розов папагал и една сива майmunка. Но от тия три живи същества Морков Пети най-много обикна малкото белобрадо човече.

И наистина със своя весел и добродушен нрав джуджето Тинтирин спечели напълно заслужено сърцето на царя и скоро стана негов неразделен любимец.

Тинтирин придружаваше навсякъде господаря си — двамата заедно се разхождаха из сенчестите алеи на дворецовия парк, заедно се къпеха в царската баня, заедно седяха на царската трапеза. И докато Морков Пети гълташе кисело мляко и пиеше минерална вода, Тинтирин се тъпчеше с всякакви лакомства, приготвени нарочно за него, и си посръбваше по цяла кана руйно вино, та чак белоснежната му брадица се зачервяваше.

От далечния остров джуджето Тинтирин бе донесло със себе си една чудна свирчица, която си бе измайстро-рило самичко от бамбуково клонче. Човечето надуваше свирчицата с всичка сила и придворната тишина се огла-сяше от игриви песнички, които веселяха стария цар и понякога го караха да подскача като млад момък. Тин-тирин свиреше от сутрин до вечер и с него се надпре-варваха да пеят не само царските славеи и царските шур-ци, но и царските жаби, които всъщност не пееха, а кря-каха като най-обикновени жаби.

Веднаж за рождения ден на своя любимец царят поръча на придворния магьосник да направи такова огледало, което да може и да оглежда, и да произнася хвалебствия. Придворният магьосник се залови за работа и с всичкото си магьосническо умение сътвори желаното огледало. То бе направено от златист кристал и блестяше ослепително в разкошна кутия от небесносин атлаз.

Колко години навършваше Тинтирин — ние не знаем, защото никой не знае възрастта на джуджетата. Пък и това не е толкова важно. По-важно беше, че цар Морков Пети събра в голямата празнична зала на палата най-знатните царедворци и в тяхно присъствие поднесе на Тинтирин невиджания дар, като му пожела от все сърце здраве и щастливо дълголетие.

После имаше веселби и до късна нощ в небето се пръскаха пъстроцветни ракети.

От тоя ден нататък Тинтирин не се разделяше нито за миг от вълшебното огледало и като духаше с подути бузи бамбуковата свирчица, все се оглеждаше в златния кристал и питаше:

*Огледалце миличко,
огледалце златничко,
кой е най-голям духач,
кой е най-прочут свирач?*

И чудното огледало затрептяваше в пурпурно сияние и някъде отвътре в него се обаждаше тънък гласец:

*Белобрадко мъничък,
белобрадко сладичък,
Тинтирин е най-голям духач,
Тинтирин е най-най-най
най-прочут свирач!*

И цар Морков Пети, и всички царедворци (и царските готвачи, и царските метачи) пляскаха ръце и пригласяха:

*Тинтирин е най-голям духач,
Тинтирин е най-най-най
най-прочут свирач!*

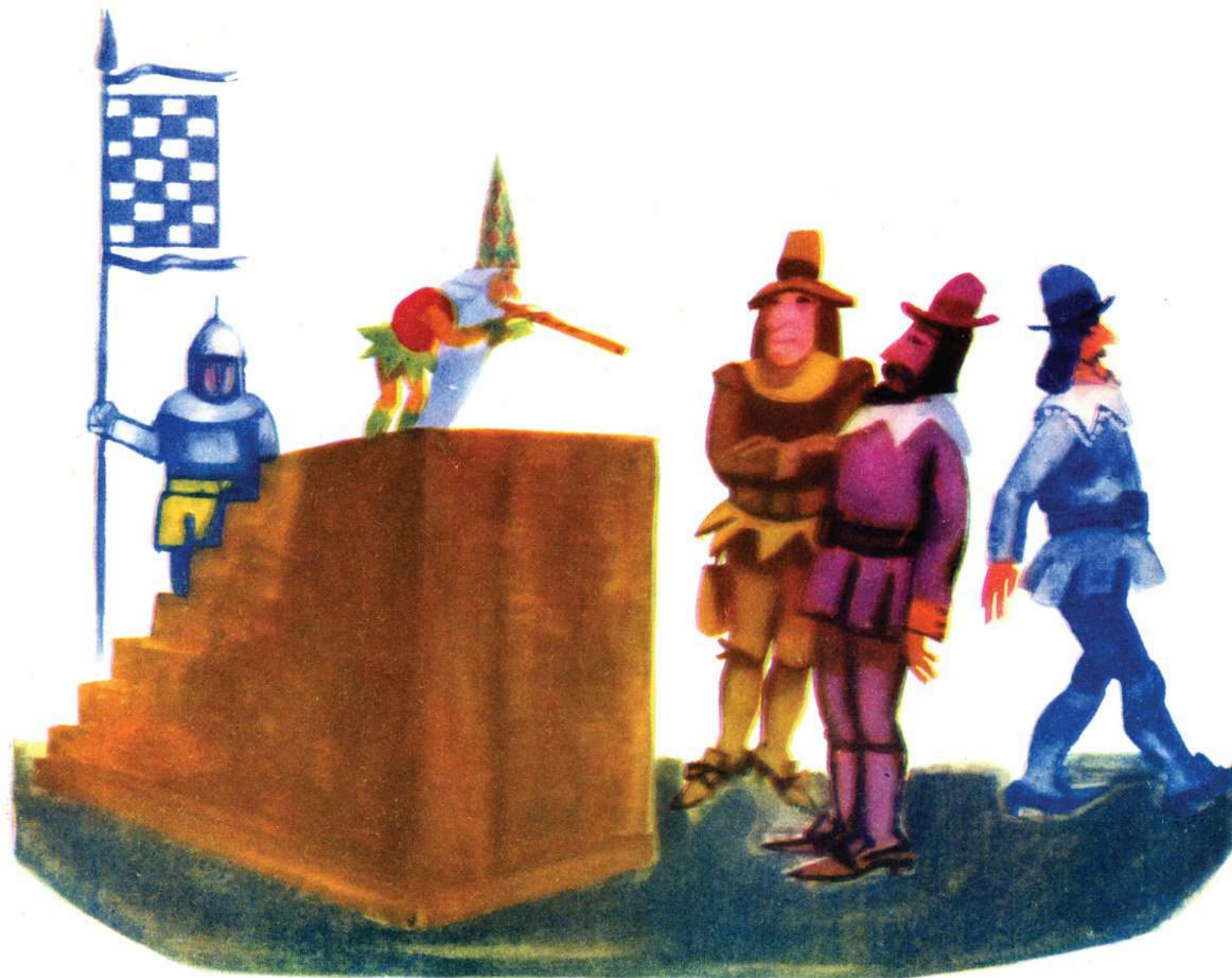
Но какво мислеше народът, какво мислеха обикновените морковяни, които не разбираха много от придворна музика, пък и още не бяха слушали със собствените си уши царския любимец? Морковянският народ си гледаше работата и никак не се интересуваше за придворното мнение и придворното възхищение от свирнята на джуджето.

И все пак народът трябваше да си каже думата, защото царят бе провъзгласил Тинтирин за народен свирач.

Затова един ден Тинтирин напусна непристъпния каменен замък и тръгна из царството да посвири на морковяните и да разбере какво мислят те за него. Той пътуваше в разкошна каляска, съпроводен от цяла свита въоръжени конници, и щом стигнеше в някое селище, трима тръбачи възвестяваха за пристигането на знатния гост. И от всички страни прииждаха любопитни и когато сборището почернееше от народ, джуджето излизаше от каляската и започваше да свири.

Хората гледаха и слушаха. Свирня като свирня — дори малко писклива и неразбираема за ушите на простия и груб народ. Но Тинтирин надуваше свирката и се силеше да смае насъбраните слушатели.

Като кръстоса надлъж и нашир царството и разбра, че морковяните посрещат съвсем равнодушно свирнята му, джуджето Тинтирин се прибра в замъка и веднага се оплака на царя от недружелюбието на неговите невежи поданици.

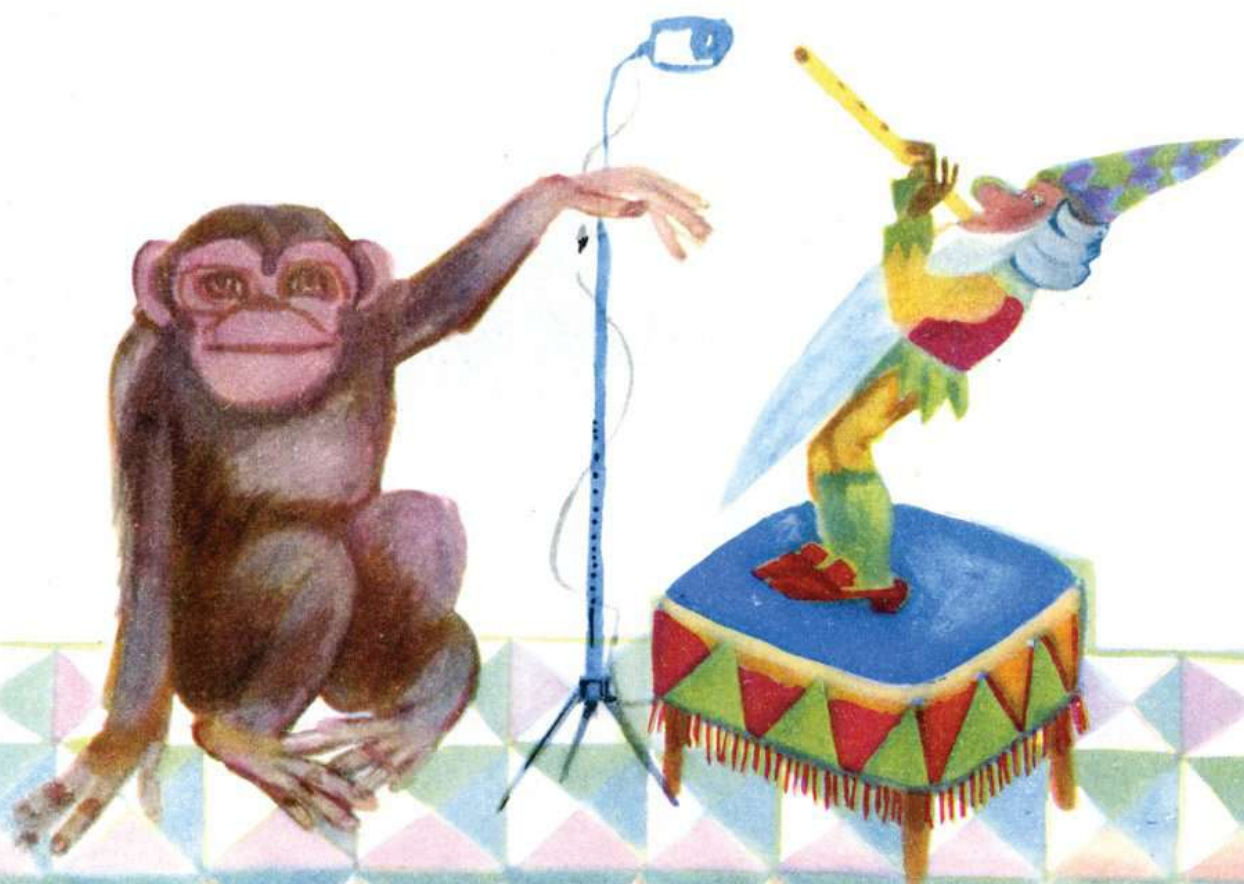
— Как? — извика сърдито цар Морков Пети. — Значи никой не ръкопляска? Ах, ще ги науча аз тия просяци, дето знаят само торти да ядат и нищо не разбират от придворна музика!

И царят заповяда да разгласят из цялото царство, че всеки ден по пладне прочутият свирач Тинтирин ще свири пред микрофона на държавното радио и че по това време всички морковяни са длъжни да го слушат и да му ръкопляскат. Иначе — тежко и горко на оня, който не слуша и не ръкопляска!

Както и трябваше да се очаква, покорните верноподаници изпълниха царската повеля без никакво възражение. Те не искаха да наскърбят добрия стар владетел, а и освен това се страхуваха да не им отнемат тортите.

— Хайде да ръкопляскаме — казваха си те. — А пък каквото мислим за свирача — то си е наша работа. Може ли някой да проникне в мислите ни?

И щом настанеше пладне, морковяните спираха всякакви занимания и се тълпяха край високоговорителите. Те слушаха търпеливо свирнята на придворния свирач и после дълго и бурно ръкопляскаха — толкова бурно, че екотът от това всенародно ръкопляскане гърмолеше навред и разтърсваше дори стените на самия царски палат.

Но белобрадото човече беше недоволно и все нещо му не достигаше. Напразно царят се мъчеше всякак да му угоди и ту го провъзгласяваше за най-именит звездоброец, ту го назначаваше за главен пълководец, ту го обявяваше за пръв водолаз в царството.

Най-сетне Тинтирин не изтърпя и каза на Морков Пети:

— С тия дрехи изглеждам много мъничък. Искам великанска мантия, за да стана великан!

— Че тъй кажи бе, мили Тинтиринчо! — извика възрадваан царят и веднага заповяда да се изпълни желанието на неговия любимец.

И се събраха най-изкусните шивачи в царството, мери-ха, кроиха, шиха и натъкмиха невиждана от никого мантия — цяла със злато извезана и украсена с всякакви бисери и скъпоценни камъни.

И като я приготвиха, занесоха я в палата и всички царедворци ахнаха и зяпнаха.

И тогава се случи чудо на чудесата. Раздиплиха шивачите необикновената мантия и щом я метнаха на раменете на Тинтирин — джуджето порасна-порасна и се превърна в истински великан, два пъти по-голям от другите хора.

И докато всички стояха с отворени от почуда уста, Тинтирин тръгна бавно и горделиво из палата. И цар Морков Пети, и първите велможи подхванаха краищата на мантията и също тръгнаха бавно и почитателно подир джуджето-великан.

Тържественият кортеж обиколи палата, мина из парка, после се върна в замъка и влезе в голямата празнична зала, където се издигаше царският престол. И Тинти ин пристъпи върху мекия килим и за всеобща изненада се възкачи на престола. Отначало всички помислиха, че той крои някаква шега, и царят дори му помогна да се намести по-удобно на пухената възглавница.

Но Тинтирин не се шегуваше. Тинтирин седеше непоклонимо на престола, с гордо дигната глава, и болярите наоколо, и самият владетел-благодетел му се струваха сега като джуджета.

Тинтирин се провъзгласи за цар на морковяните под името Морков Шести, а старият цар Морков Пети отиде на края на царството, в една глуха гора, седна там на един повален пън и зарони горчиви сълзи.

И царедворците, както всички царедворци по света, свикнаха бързо с новия цар и му се кланяха доземи, и му служеха вярно.

И макар че цар Морков Шести не свиреше вече на бамбуковата свирчица, всеки ден по пладне морковяните ръкопляскаха по навик и си мислеха нещо. А какво си мислеха — то си беше тяхна работа.